

VLAK DO PRAHY A ZPĚT

PETER BELANSKÝ

Peter Belanský

VLAK DO PRAHY A ZPĚT

Psáno od 12.2.2020 do 23.2.2020

V podstatě původní verze z roku 1997, ale nemilosrdně seškrтанá na polovinu.

Věnuji Darie Zeroton Bartlové, Robinu Sedlmaierovi,
Theovi Addairovi a těm rorýsům, kteří se každé jaro
už tolik let vracejí do hnízd ve fasádě našeho domu.
Výše jmenovaní a ti krásní ptáci. Dědičně okřídlení
pěvci naděje.

Autor

„Jeden do Prahy a zpět,“ řekl jsem paní v pokladně na brněnském Hlavním nádraží prvního července roku tisíc devět set osmdesát tři.

„Rychlíkem?“

„Ne, nespěchám. Třeba tam vůbec nechci dojet.“

„Tak vezmete si ten lístek, nebo ne?“

„Jistě, paní.“

Povzdech. Řada lidí za mnou zasyčela jako had. Jenže já vážně nevím, jestli tam chci dojet.

„Budete ikskrát přeseďat.“

„Já vím.“

„Pohlíďte si to. Může se stát, když se budete courat, že vám skončí platnost té zpáteční.“

„Jo, paní. Svět je plný pastí.“

Opravdu jsem nevěděl. Jestli tam chci dojet. A proč zrovna do Prahy. Předtím jsem tam byl dvakrát na školním výletě. Znal jsem tam jen Robina, kamaráda z trampů. Jinak nikoho. A v Brně za mnou krásných dvacet let, divadlo, zpívání s kapelou, Rozhlas, kde mi párkrát za měsíc četli v pořadu Zadáno pro mladé první básně, kamarádi trampové a kamarádi herci, tři nádherné lásky.... V Havlbrodě jsem přeseďal, jak říkala ta paní v pokladně a za dvě hodiny jsem si vyhulil díru do plic a do srdce, plného pochybností. A ten vlak dál mi málem ujel, protože jsem se posadil na lavičku a zasnul. Nebezpečně. V parku nádherný zrzek a díval se divně. Ne zle, naopak. Měl vlasy jako měď a oči jako nazelenalá laguna v Karibiku. Olízl si rty a rukou v kapse pořád něco hledal. Co asi? Když jsem už

už sebral odvahu zvednout zadek a jít si sednout k němu, hodinky mi ukázaly, že mám nejvyšší čas jít na svůj vlak. A já šel, aby mi nepropadla ta zpáteční. Co mi chtěl říct, co ukázat, ten nádherný chlap? To už se nikdy nedovím. Sedl jsem si k oknu, zavřel oči a byl tam. Ten zrzek. Stáhl si kraťasy a tričko a tančil. Mohutný, vláčny penis kopíroval jeho pohyby a bubnoval mu o svalnatá stehna. Proč to nebyla zrzka? V tom parku. Nebo v tom snu. Mohla to být zelenooká zrzka a mohla do sebe bušit vlastníma kozama číslo šest. Otevřel jsem oči.

„Přistoupil, prosím?“

Podal jsem průvodčímu jízdenku. Nebyl to krásný zrzek, ale i tak docela hezký chlap. Poděkoval, usmál se, odešel. Škoda. Kdyby měl čas přisednout, na chvíli, řekl bych mu o tom snu a třeba by měl po ruce nějaký výklad. Krásného zrzka nahého tančiti ve snu viděti, jest před nástrahami blízké budoucnosti na pozoru se míti. Nebo tak nějak. A třeba mi přinese štěstí. Budu je potřebovat, ať můj výlet skončí jakkoliv. Vlak se na dost dlouho zastavil kdesi v polích a potom se pomalu a neochotně rozjel. A jel jako lokálka v Sudetech. Znova jsem usnul a krásný zrzek se vrátil. Tentokrát se předváděl v jakémisi bazénu. Plaval na delfína, potom znak, krásným periskopem mezi nohama rozrážel vodu, vystoupal na skokanský můstek a skočil. Prostě exhibice jako hrom. Hezký průvodčí otevřel dveře a zavolal:

„Následuje konečná stanice, Praha, Hlavní nádraží.“ U mne se zastavil a usmál. Krásně. Pak si sundal z hlavy služební čapku a prohrábl si vlasy prsty. Všiml si mokré mapy v mém rozkroku? Jestli

nemá oční vadu, což jako průvodčí mít nesmí, určitě si všiml. Posadil se na bočnici sedadla.

„Vy jste doma a já po pauze na kafe a limonádu jedu zpátky do Havlíčkova Brodu. Ale rychlíkem. Kdyby jel někdo fajn se mnou, aby to bylo veselejší, vůbec bych se nezlobil.“

Cože?

„Posadil bych ho potom na rychlík do Prahy. Moc by se nezdržel. Kdyby chtěl.“

„Kdyby chtěl? A co když chce, ale má lupen jenom na osobák?“

„Do Prahy jej pošlu ve služebním oddíle, no problem. Kolegové budou mít pochopení. Musíme si přece pomáhat.“

A pomohl mi pořádně. V separé pro průvodčího mě zlomil třikrát. A třikrát mě chlapsky podojil a vypil. Kývl bych, kdyby to byla průvodčí? Třeba ano, ale chlapi jsou v tomhle ohledu odváznější. Jako v Brně. Na jakési diskotéce mě sbalila krásná Majka. Nádherná Romka. Odvezla mě k sobě a řekla:

„Hele, já se opláchnu. Udělej si kafe, otevři si ledničku, zapal si. Já se hned vrátím a zašukáme, O.K.?“

„Jasně,“ souhlasil jsem. Tančili jsme, něco jsme vypili, bylo tam docela teplo, i já bych bral rychlou sprchu.

Šla do koupelny. Když vyšla ven, já nikde. Totiž, udělal jsem si to kafe a vtom ze svého pokoje přišel její brácha. Rom, jak jinak. Naprosto úžasný.

„Hele, kdybych ti řekl, že bych píchal, až bych brečel, šel bys ke mně do pokojíčku?“ zeptal se mě na rovinu. V červených trenkách měl pořádnou tyč. Polkl jsem a cítil jsem, jak mi tuhne. A kývl jsem,

že ano. Za chvíli ze mne orval šaty a o minutu později jsem ho měl v sobě až po koule. Po krásně nabitě romské koule. Majka vyšla ven a napřed si myslela, že jsem si dopil to kafe a šel pryč. Že se mi nechtělo čekat. Že mě to trdlování nakonec utahalo.

„Syčák jeden, se normálně vypařil!“ slyšel jsem ji nadávat. Pak chvíli poslouchala zvuky z bráchova pokoje a pochopila.

„Jo tak takhle to je, no to je síla! Brácho, já tě zabiju!“

Nezabila. A já a Mirek jsme vyšli z pokoje až druhý den o půl čtvrté odpoledne. Na tak dlouho měl ten nádherný chlap nabit. A pak jsme se vídali častěji. A když neměl čas on, byl jsem s Majkou. A ten průvodčí? Říkal, hlavně se do mě nezamilovávej. Jak udělám zkoušky z němčiny, angličtiny a z mezinárodního provozu, přejdu na expres Praha – Mnichov a zpět, rozumíš. Dvakrát třikrát v pohodě a pak frrr a sbohem, drahá vlasti, Československá socialistická republiko. A můžou mi líbat prdel, soudruzi. Teda když si vykloktají. Teď jo, teď tě klidně povožím vláčkem a na obrátce ti ho tam narvu až po kůži na bříše. A na konečné dvakrát. Jsi krásný a rajcovní a neděláš scény, že jako bez gumy a tak. To se mi líbí. Já to s gumou nechci a neumím. A za to, co mi nasypeš do pusy, ti chci dát to své. Do masa. Do krásně vláčného chlapského masa. Dokud budu tady, jsem tvůj. A rád. Ale opravdu chci zdrhnout. Takže se na mě vážně nevaž a nespojuj se mnou žádné naděje. Ale dobře si zamrdat, to je přece také fajn, ne?

Za mnou v Brně asi šest velkých lásek. Majka, Dáša, Eva. A Vlastik, Mirek a Tibor. A mezi tím asi tisíc bokovek. Holky, kluci, asi napůl. Nevím. Nechápal jsem to jako něco nenormálního. Ten

případ, kdy si mě přivedla domů holka a její brácha byl rychlejší, se dokonce několikrát opakoval. A měl jsem období, kdy po mně šly herečky a studentky JAMU a pak zas baleťáci. Nebo mladí bohoslovci. Ty jsem měl rád, byli voňaví, nadržení, krásní jako renesanční obrazy a hodně chytrí. A ani jeden pod dvacet centimetrů, v erekci. Spíš víc. Nebral jsem to nábožensky, píchali mě katolíci, i protestanti. Péra měli stejná. A byli k neutahání, možná dlouhým pústem v semináři. Pak jsem měl vojenské období a moře vojáků. Možná všichni nebyli na kluky, ale prostě neměli do čeho píchnout. Tím se všechno dost zjednodušovalo. Redukce na pár pus, krátké pokouření a jedno, nebo dvě rychlá zašukání. Jeden o mně řekl druhému, třetímu, po dvou měsících mě píchalo půl města v maskáčích. A stříh a krásná holka. Jeřábnice, učitelka, studentka, zdravotní sestra....

V Praze kufr do úschovny a s batohem do města. Došel jsem na Václavák, přes náměstí dolů na Můstek a uličkami dál, nazdařbůh. A najednou za mnou Týn a nedaleko Radnice a pochod svatých a nachlazené kokrhání kohouta a ta Smrtka, tahající za provaz umíráčku. Krásné smutné město, šedivé, plesnivé, ponechané samo sobě a času. Ta zanedbanost bila do očí, stejně jako krása. První noc? V parku na Karlově náměstí, v křoví, kam zabloudil jen opilec, nebo pes. Bylo to výjimečně horké a suché léto, bouře nehrozila a neměl jsem nic, co by někomu stálo za krádež. Z trampských toulek jsem byl zvyklý spát pod širákem. Ráno jsem si nabral vodu ve fontáně, opláchl jsem si tvář a vyčistil zuby. Kufr mi v úschovně nechají týden. Pak jej vyzvednu a znova uložím.

Později dva týdny u kamaráda trampa. Potom místo na ubytovně. Tehdy docela luxusní, za tři stovky měsíčně v osmém patře věžáku. Dva pokoje a k tomu lednička, kuchyňská linka, koupelna a záchod. V každém pokoji dvě lůžka, dvě skříně na šaty a na stěně skříňky a police na pár knih. Stolní lampa. Popelník. Barevný televizor v malém klubu v přízemí a další, větší, pro fanoušky hokeje, přes chodbu. Šedivá a nemluvná paní recepční a její tranzistorové rádio Rossija. A uřvaný Štancl, co si říká Michal David. A ta zpáteční do Brna dávno propadla, samozřejmě.

Práce! Tehdy bylo skoro jedno, co děláte, všichni, kteří nebyli v KSČ, měli skoro stejně. Rozdíl mezi nevyučeným řidičem multikáry, vyučeným řemeslníkem, listonošem a učitelem na základní škole byl nevýznamný. Pokud jste se nejmenovali Nemocnice na kraji města, Okres na severu, nebo jste nebyli okresním tajemníkem KSČ, měli jste předem definovaný limit a tři týdny dovolené. Oběd v závodce nebyl jako u maminky, ale za tři kačky stál. Ráno krajíc chleba s máslem a večer vejce na špeku a šlo to. Stal jsem se součástí party inženýrů a středoškoláků, kteří ve fabrice kousek od ubytovny oživovali počítače. Tedy ty kolosy, kterým se tehdy tak říkalo. Na to, co dnes máte doma na psacím stole, jste tehdy potřebovali jednu místnost a zbytek vedle.

Chodil jsem po městě, bloudil a díval jsem se. Na kostely, na pavlače s bílými prostěradly, na řeku. Nebo jsem se povaloval na trávě v parku. Popíjel jsem tuzemský rum z láhve placatice, z té malé. Kouřil jsem cigarety SPARTA za osm korun československých, ty ve tvrdém balení. A někdy jsem si koupil za dvacku kamelky

s velbloudem. Ameriky, jak se tehdy říkalo. Nastoupil jsem do tramvaje a jel jsem na konečnou. Tam jsem se prošel, rozhlédl a vrátil jsem se zpátky, do výchozího bodu. A jinou tramvajím někam jinam. K městu jsem necítil nic. Všechno, na čem mi dosud záleželo, jsem nechal v Brně. Necítil jsem potřebu, poutat se k někomu a k něčemu. V prvních týdnech a měsících jsem necítil vlastně nic. Prchal jsem z bytovny, kde mi skoro nic nepatřilo, na celé dny a někdy na celé noci. Kamkoliv. Na náplavce rackové, divoké kachny a labutě. Maminka s capartem házeli ptákům kousky rohlíků a byli šťastní. Došel jsem si pro pět rohlíků a házel jsem je ptákům. Štěstí se nedostavilo. Jen neurčitý pocit sounáležitosti. S ptáky.

Na ubytovně dvě poschodí Vietnamců. Někteří měli dívky, nebo manželky, ale většina neměla nikoho. Jednou mě viděli nahého u trati na dece. Dva hezcí, hubení, svalnatí Aziati. Bezvousí a skoro bez chlupů, jako školáci. Přitom to byli dospělí chlapi. Přišli, pamatovali si mě jako kluka s fotoaparátem.

„Budeš fotim?“ zeptal se jeden a úsměv.

„Chceš?“

„Nahatý?“

„Proč ne, je to hezké. Jsi moc hezký kluk.“

„Budeš vykouřim a kamarád fotí.“ A už mi rval do pusy kolík. Tmavý, tvrdý a dost velký. Dovnitř a ven a za chvíli jsem měl plnou pusou. Druhý Vietnamec mačkal spoušť. Pak podal fotoaparát kamarádovi, stáhl si kraťasy, naslinil si kladélko a docela tvrdě mě na ně narazil. Žádné něžné, pomalé pronikání, sladké nesmysly, psí oči a syčení prázdných slov. Nestačil jsem ani heknout. Přirážel